

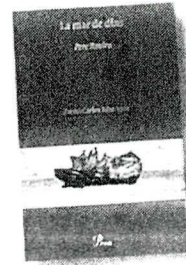

Biblioteca
de Sant Bartomeu

El mar del cor

A «La mar de dins», **Pere Rovira** continua oferint-nos una poesia senzilla, clara i entenedora

PXAVIER CORTADELLAS
ere Rovira no és un home que s'hagi prodigat gaire: *La mar de dins* és el quart llibre de poesia que publica en més de vint anys. Al final del tercer, *La vida en plural*, va afegir-hi una *Nota d'autor* que en certa manera contradiu i, sobretot, preludeja aquest d'ara. La contradiu perquè, bo i que hi comença afirmant que «La poesia serveix per a llegir, que és una manera de ser feliç», un personatge de l'últim poema de *La mar de dins* diu que «la poesia no recupera res». La contradicció és tan clara que l'autor ho matisa en una nova nota final on, d'altra banda, no esmenta afirmacions com que la poesia menteix o que l'amor no necessita versos que podem llegir en altres poemes. He escrit, però, que *La vida en plural* és sobretot un preludi de *La mar de dins* perquè Rovira continua tractant els mateixos temes. El pas del temps, la mort, la vida, el record, per esmentar-ne només alguns que ens fan pensar de seguida amb Kavafis, amb Gil de Biedma, amb el Machado més popular, amb Ferrater, amb Joan Margarit i, ras i curt, amb la poesia de l'experiència. Si llegeixen *Carta del pare*, que és el primer poema de *La vida en plural*, s'adonaran que coincideix en tema, en pretext i fins i tot en marc amb més d'un dels poemes de la segona part d'aquest últim llibre. A *Literatura*, la primera part, Rovira es planteja la utilitat de la poesia i el sentit i els silencis del poeta. El poeta és algú que escriu des de la mar de dins per parlar, però, del sol i de l'altra mar, de la vida i del que hi ha a fora. Alguns dels poemes són quasi pregàries i alguns encara —*El rellotge sol*, que és una bona transició de la primera a la se-

«LA MAR DE DINS»

Autor: PERE ROVIRA
Editorial: ÓSSA MENOR. PROA
Pàgines: 64 / Preu: 10,5 EUROS

El pas del temps, la mort, la vida, el record, són els temes principals de l'obra de Pere Rovira que, amb el llibre que fa quatre de la seva producció poètica, *La mar de dins*, va guanyar el premi Carles Riba 2002 dins la Nit Santa Llúcia. El poeta lleidatà afirma que es proposa fer «poesia de sempre, i m'agrada que estigui ben escrita i que es deixi entendre».

gonia part—, a més de recordar-nos Kavafis i l'Espriu més social, m'han fet pensar en l'Eliot de *La terra gastada*. Rovira es proposa fer «poesia de sempre, i m'agrada que estigui ben escrita i que es deixi entendre». Que es deixa entendre és segur. Ben escrita ho és si, per ben escrita, entenem allò que ja hem llegit altres cops. Però la poesia hauria de ser també risc i n'hi ha prou de comparar el *Child wife* de Verlaine amb la versió lliure que ens presenta per constatar que la poesia de Pere Rovira és més amable, més a l'abast, molt més senzilla. És una opció, però parafrasejant un vers on escriu que «als crítics els agrada explicar la impotència», no és cert, en tot cas, que uns versos així agradin a tots els crítics i no, en tot cas, aquesta impotència.